

Vi gør en forskel

22 historier

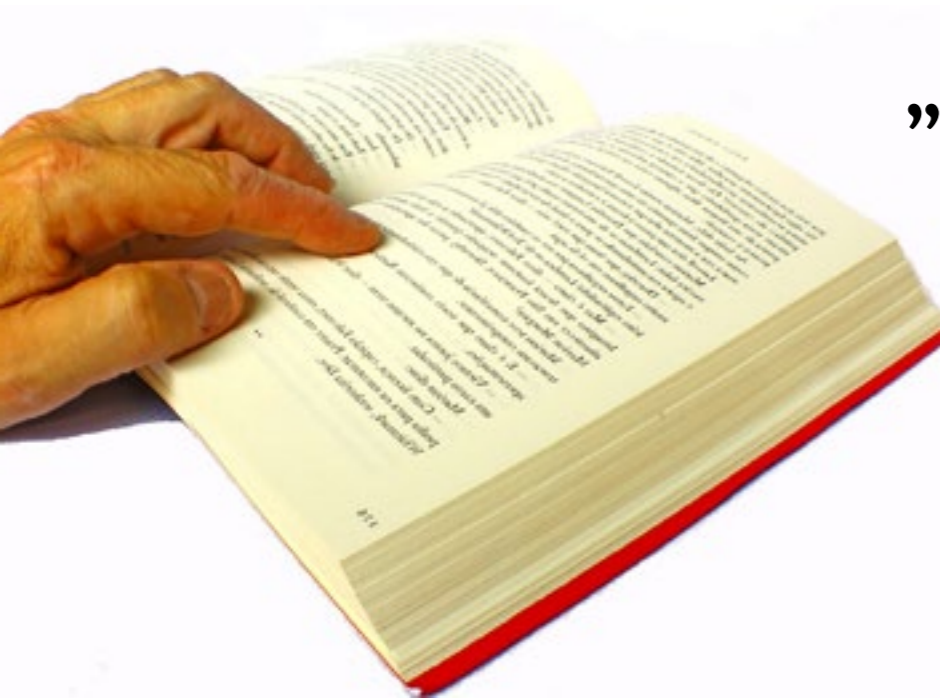
Fra arbejdet på løft af ældreområdet 2014/2015

Fortalt af personalet i Social Omsorg Hedensted Kommune.
Genskrevet af konsulent Marie Holm.
Historierne omhandler virkelige personer, men borgernes navne er ændret.

Tak til alle personaler, der har bidraget med gode historier til dette hæfte.

Brug hæftet som inspiration, cases eller bare som mulighed for at få en stille stund i forbindelse med frokosten.

” En af de bemærkninger jeg ofte hører er, at det er dejligt ikke at skulle gå hjem fra en fest eller et arrangement som den første. Mange fortæller, at de ellers er gået tidligt hjem fra fester – eller er smuttet hjem et par gange for at se om alt var i orden. En hustru kom hjem efter en fest og sagde:

”Åh! – jeg har danset – det er flere år siden jeg har kunnet blive til dansen.”

” Da jeg kom hjem til Grethe i dag var hun klar og meget spændt. Vi skulle nemlig ud at gå en tur op på kirkegården. Der har Grethe ikke været de sidste 7 år, til trods for at hun har både hendes søn og mand begravet der. Grethe har ingen pårørende til at tage hende med derop. Det passede lige med at Grethes søn kunne have haft fødselsdag og at hun i den anledning have haft kontakt til graveren, for at få ham til at sætte en buket på gravstedet. Grethe glædede sig som et lille barn til juleaften, til at komme op på kirkegården og se buketten. Vi kørte afsted. Grethe sad og nød turen i fulde drag. Da vi kom op på kirkegården blev Grethe rigtig glad over at se hvor flot graveren passer stedet og hvor fin buketten var. Jeg tog en rive og rev gravstedet for Grethe. Hun hviskede til mig at det da vist ikke var en del af min jobbeskrivelse. Glæden og taknemmeligheden i hendes øjne var helt overvældende. Alt i alt var det en succesoplevelse og noget Grethe virkelig profiterer af og kan leve længe på. Nu har hun virkelig noget at fortælle hjemmehjælpen når de kommer.

” I august måned startede jeg ugentlige besøg op hos ægteparret Sofie og Morten. Morten er dement og meget svagtseende og han kan ikke være alene hjemme i ret lang tid. Sofie ville gerne lave mad til nogle unge mennesker i forbindelse med deres fritidsaktivitet en gang om ugen. Så vi aftalte at jeg skulle komme kl 16-22 en gang om ugen. Ved det første besøg gik der ikke lang tid før Morten begyndte at sige: ”Nu må Sofie da snart komme hjem” efterfulgt af ”...Og hvem er det nu lige du er? Og hvad er det egentligt du laver?” Det blev der spurgt om mange gange i løbet af aftenen. Ved 20-tiden begyndte Morten også at blive rastløs og vandre lidt rundt i stuen. Sådan gik de næste par besøg også. Men efter 3-4 uger begyndte jeg at opleve en forandring. Jeg blev nu mødt med et ”Nå det er dig – hvad er det nu du hedder?” Det blev mere sjældent, at Morten spurgte til Sofie. Uroen om aftenen startede senere og senere. Så en aften skete det magiske: Morten spurgte slet ikke efter Sofie og hele aftenen sad han godt tilbagelænet i lænestolen med fødderne oppe på en skammel. En gang imellem kiggede han over på mig og sagde ”Godt du stadig er her” hvorefter han vendte sig mod fjernsynet igen. Da Sofie kom hjem og spurgte hvordan aftenen var gået var Morten helt afslappet og Sofie blev glad for at høre at hun ikke havde været savnet. Moralen må være, at man skal gøre sig fortjent til tillid, og at tryghed er noget der skal bygges op.

” Et af de mange tilbud, Den Sociale Dimension i distrikt Vest tilbyder, er fælles gåture i lokalområdet. I ca. tre måneder har en flok ældre mødtes to gange om ugen til gåtur. Som regel går vi en times tid hver gang. Ældste deltager er ca 90 år, og tempoet afpasses hver gang efter deltagernes formåen, med mange små hvil undervejs. Disse ture bidrager til mange gode fælles oplevelser, socialt samvær, og etablering af et større netværk. Alt bliver vendt og drejet, lige fra udveksling af opskrifter på marmelade, historier fra ungdomstiden, anbefaling af bøger og film, til snak om store begivenheder rundt om i verden. Folk møder op uanset vejret, og altid i et dejligt humør. De fortæller, at Den Sociale Dimension er medvirkende til, at de kommer afsted, da det ellers for nogen kan virke uoverskueligt at tænke på at komme hjemmefra. De ældre ser frem til at møde de andre, høre nyt, nyde naturen og den friske luft, og til slut, grine lidt af de røde næser og kinder det medfører. En af deltagerne oplever, at gåturene med de andre også bidrager til at undgå for mange depressive tanker. ”Jeg går mig fra dårligt humør”, siger hun. Samtidig har gåturene en sundhedsfremmende effekt: Knoglerne styrkes, det er blodtrykssænkende, og mindsker risikoen for hjertesygdomme, altså er der en masse sundhedsmæssige fordele, både psykisk og fysisk. Det kræver ikke dyrt udstyr at være med. En del møder op med deres vandrestave, så kan de bedst holde balancen. Senest er alle enige om, at det skønne forårsvejr indbyder til, at man tager kaffe med, som vi så skal hygge os med på de lokale bænke.

” Næsten samtidig flytter der to damer ind, på samme afdeling på plejecentret. Martha er 89 år, meget hørehæmmet og bruger rollator, men er ellers frisk. Den anden dame, Helga, er 97 år, meget dement, men klarer selv personlig pleje, med verbal guiding. Helga kan rigtig godt lide at gå ture. På én af disse hyggelige små ture, finder jeg ud af, at hun er vild med at gå til banko. Jeg undersøger om der er banko på centret, og det viser sig at Helga tidligere har gået til banko i centret. Jeg laver en aftale med Helga om, at følges med hende næste gang der er banko. Gennem en kollega finder jeg ud af, at Martha ligeledes har gået til banko i mange år, i den by hun kommer fra. Derfor vælger jeg at invitere Martha med også.

På bankodagen, følges vi alle tre ned til banko.

Helga har sine egne fire bankoplader, som hun har spillet på i mange år, og Martha har sine egne brikker til at ligge på bankopladen. Vi går den hyggelige lille tur på ca. 150 m. hvor der bliver snakket meget om de fine ting, der er på gangene: Flotte malerier, Madam blå, den skiftende årstid fra vinter til forår osv.

Da vi kommer frem viser det sig, at Helga kender og husker en masse af de andre damer der er til banko, hun får snakket med en masse, grinet og pjattet.

Det eneste jeg skal hjælpe Helga med dernede, er at betale for bankopladerne og hjælpe med hvad hun skal betale for. Selve bankospillet har hun fuld styr på, og det er endda med fire plader.

Martha kan ikke hele tiden høre, hvad der bliver råbt op af tal, men så hjælper jeg hende ved at pege på tallene - hun lægger selv brikkerne på.

Efter en succesfuld bankoeftermiddag, hvor der bliver slæbt gode præmier hjem er det to glade damer, jeg følges med tilbage på afdelingen.

Det er nu blevet en rigtig hyggelig tradition, at vi tre følges til banko hver anden tirsdag, Martha er så glad for det, at hver gang hun ser mig, så siger hun at hun glæder sig.

Turen frem og tilbage til banko er mindst ligeså hyggelig: Vi får rigtig vendt alverdens ting, grinet og pjattet.

” Benny har det sidste år været igennem et langt sygdomsforløb. Han er nu i gang med genoptræning, men er begyndt at savne sit ”gamle sociale liv”.

Den Sociale Dimension (SD) blev kontaktet af vores samarbejdspartnere i Løsning. De var under deres forløb med Benny, blevet opmærksom på at Bennys liv var blevet markant ændret efter hans sygdomsforløb.

Under den første samtale mellem Benny og SD, blev det tydeligt at Benny havde svært ved at acceptere de følger, hans sygdomsforløb har medført. Bl.a. kraftigt nedsat funktionsniveau og dårlig balance. Benny må nu anvende en rollator, når han går, og det er for ham et stort tab. Han kunne ikke lide, at hans omgangskreds skulle se ham med en rollator.

”Det er svært at forlade hjemmet, jeg går anderledes og anvender nu en rollator for at holde balancen... Jeg er bange for, hvad andre tænker om mig” fortæller Benny.

SD samarbejdede med Benny, om at arbejde med accepten af den nye hverdag. Vi snakkede om at se de små fremskridt, om de oplevelser Benny har været igennem i løbet af sit sygdomsforløb, og at få sat ord/ forklaring på alt det Benny ikke har forstået i sit forløb. Vi har snakket om korrekt anvendelse af kroppen, samt om kroppens mekanismer: hvordan reagerer den under smerter, og når du bliver træt?

Derudover har vi arbejdet med forståelsen af at anvende sin energi korrekt.

Benny havde svært ved at se, hvordan hverdagens aktiviteter/ udfordringer skulle klares.

Efter flere samtaler er Benny begyndt at opleve en større forståelse af, hvad han har været igennem, og hvilken betydning det har for hans hverdag. Han er begyndt at acceptere sin sygdom og dermed også begyndt at være klar til at møde omverden igen.

Benny fandt under vores samtaler frem til, at han har svært ved at slappe af og give sin krop ro. Han har altid holdt meget af at læse, men synes det er tungt at holde en bog. Derfor tog Benny og SD en dag på biblioteket og lånte lydbøger. Benny har siden da selv været afsted og finder ro i sin seng, når han lytter til en god historie.

En god nabo har fået Benny med til EDB på det lokale plejecenter. Benny nyder at komme afsted.

Benny har haft stor gavn af et fysisk træningsforløb, som dog stoppede i november, siden er han gået i stå igen. SD har hjulpet Benny afsted til et privat træningsforløb i lokalområdet, hvor han bliver undervist af faguddannede folk, som Benny har det bedst med.

SD er netop stoppet ved Benny. Han er begyndt at komme mere ud. Han har fokus på sit fysiske funktionsniveau og ønsker at forsætte et aktivt liv. Men det vigtigste er, Benny har fået en forståelse af sin sygdom, og har accepteret, sit ”nye liv”.

SD følger, efter aftale med Benny, op på ham om 3 måneder for at høre hvordan han har det.

” Hans er 91 år gammel og går med rollator. Han er afhængig af ilt hele døgnet da han har KOL, så han har en iltmaske og iltflaske på sin rollator. Det meste af dagen tilbringer han i sin seng. Nogle gange sætter han sig over i sin stol på stuen. Han lider også af Alzheimers. Han har for personalet været svær at få motiveret til en gåtur eller bare generelt til lidt aktivitet. Faktisk er han en til tider lidt tvær mand, som ifølge personalet er svær at komme ind på.

En dag giver jeg det et forsøg, at få ham med ud i det flotte solskinsvejr. Jeg tænker vi kan tage hans kørestol med, så han kan få sin ilt med rundt. Jeg finder det ikke svært at motivere ham til at ville med. - Hans er med på den. Vi drager afsted på en dejlig køretur. Han fortæller ivrigt om sin tid i Uldum. Især er han meget optaget af at fortælle om de forskellige butikker i byen: Hvordan de så ud i gamle dage, og hvad der blev forhandlet dengang. Det var en dejlig hyggestund og kvalitetstid for Hans. Han har snakket meget om det efterfølgende.

” Vi fik Egon henvist fra hjemmeplejen da Egon havde en meget syg kone som han passede hjemme og det virkede til at han havde meget svært ved det. Hjemmehjælperen tænkte, at han kunne have brug for en snak. Jeg kontaktede Egon, og i telefonen sagde han til mig at jeg da gerne måtte komme og snakke med ham, men han mente bestemt ikke at han havde brug for vores hjælp. Jeg tog ned til Egon en fredag. Allerede da jeg kommer ind siger han igen til mig at han ikke tænker at han har brug for min hjælp. Jeg sætter mig ned og snakker med ham for at høre hvordan det går. Tidligt i samtalen finder han billeder frem af ham og sin kone fra ture de har været på i løbet af årene. Da jeg skal gå fortæller jeg ham, at jeg har ferie i 2 uger nu, men at min kollega meget gerne vil kigge ned til ham. Han siger at det behøver hun ikke, men hun vil dog være velkommen. Konen dør kort tid efter og min kollega besøger Egon i de uger hvor jeg har ferie og hjælper ham med begravelsen og med at komme ovenpå igen. Siden konens død har vi hjulpet med at bearbejde tingene og få Egon til at gå til nogle ting på det lokale plejehjem. Vi er nu kommet ved Egon i ca et halvt år og han har været meget glad for vores besøg. Egon kommer fast hver uge til aktiviteter på plejecenteret. Han kører selv over og handler hvor han mødes med andre og har fået et godt netværk med sine naboer.

” Bodil er en dame i 70'erne og er kørestolsbruger. Bodil kan rigtig godt lide heste. Derfor har vi hjulpet med, at hun kunne blive meldt ind i den lokale rideklub, da hun meget gerne ville støtte den. Vi har derfor flere gange været oppe på rideskolen. Den ene dag hvor vi gik derop, kunne vi se, at der var en masse mobilbokse og der var flag over det hele. Vi tænkte ikke så meget over det og gik rundt til stalden og kiggede til hestene. Der var ikke så mange heste, men de fik lidt hø. Da vi kom om til ridehallen kunne vi se, at der skulle være springstævne og vi var trætte af at vi ikke havde set det noget før for så var vi kommet senere så vi kunne se det. Da vi var på vej tilbage mødte vi en dame som spurgte om vi var interesseret i heste. Hun tog os med hen til sin hest hvor Bodil fik lov til at give den gulerødder og hø. Damen fortalte om stævnet og Bodil var meget glad for oplevelsen. Vi har informeret Bodil om, at der er handicapidning/ride fysioterapi i Hedensted, men det kræver en henvisning fra lægen. Bodil vil derfor prøve at kontakte sin læge. I foråret blev Bodil kørestolsbruger, så det kunne være at ridning og træning i Huset kunne være med til at Bodil fik nogle flere kræfter i benene og kunne komme til at gå lidt mere igen. Det er i hvert fald værd at prøve, når hun er motiveret via sin interesse i heste.

” Jeg kommer ofte hos et ægtepar hvor manden, Ole, har Parkinson og er dement. Hustruen, Nancy, tager afsted i 2-3 timer mens jeg er i hjemmet. Ole har dage hvor han er opmærksom på sin sygdom og dage hvor han ikke er klar over de begrænsninger sygdommen sætter. Han er en meget rolig og godmodig mand men han har haft perioder hvor han har været hallucineret og han har enkelte gange været voldsom over for sin kone. En eftermiddag hvor jeg var på besøg sad vi og så en Morten Korch film da Ole pludselig rejser sig og siger: ”Du kan jo godt sidde her, mens jeg går ud og gør færdig”. Han rejser sig og går udenfor. Jeg venter et par minutter inden jeg følger efter ham for at han ikke skal føle sig overvåget. Da jeg kommer ud i carporten siger han, at han skal op på høløftet så han kan få fodret hestene. (Ole havde heste da han var ung og taler meget om det). Der er et loftrum over carporten hvor Ole prøver at åbne loftlemmen. Jeg prøver at aflede ham, men kan mærke at han er tæt på at blive vred, så jeg vælger at hjælpe ham med loftlemmen så han ikke kommer til skade. Jeg får lov til at kigge op på loftet først – som jeg siger så er jeg jo lidt lettere til bens. Jeg begynder at snakke om, at det bliver rart at få havemøblerne ned når det bliver godt vejr - i et forsøg på at aflede Oles opmærksomhed. Det virker dog ikke, og han beder mig om at flytte mig så han kan komme til. Ole forsøger at sætte først den ene fod og så den anden på stigen, men det lykkes ikke rigtigt. Så spørger jeg stille om ikke han lige vil holde en pause. Ole ser irriteret på mig, men så kommer der et stort smil og han siger ”Jeg kommer vist ikke på loftet i dag vel? Skal vi gå ind.” Så ser vi filmen færdig og da hustruen kommer hjem bliver vi enige om at det vil være en god ide at få hendes søn til at lave så Ole ikke kan få stigen ned. Situationen mindede mig endnu en gang om at i arbejdet med demente skal man være forberedt og være klar til at tænkte hurtigt og kreativt – samtidig med at man udviser stor ro.

” Jeg besøger en ældre dame der har nervebetændelse i hele kroppen. Esther er svagtseende og kan ikke gå langt, da hun er usikker på sine ben. Esther sidder derfor i sin kørestol, når vi går en tur ned i byen. Når jeg kommer og taler med hende, og vi går ned i byen, er det som om hun glemmer sine smerter. Esther liver op og taler om mange forskellige ting. Hun fortæller om de ting, hun kan huske fra før i tiden nede i byen. Esther har et lille netværk, og har svært ved selv at komme ud. Derfor ser hun frem til de dage, hvor jeg kommer, vi snakker og går en lille tur. Det at komme ned til vandet nyder Esther også. At høre bølgerne og dufte saltvandet. - Og turen giver både hende og mig en god oplevelse for Esther er en livsklog ældre dame.

” Anna er lige flyttet ind på afdelingen. Anna er meget småtspisende. Hun har været faldet og har haft brækket sit lårben. Nu bruger Anna rollator når hun skal rundt. Anna har igennem lang tid, ikke været udenfor en dør derhjemme, familien har flere gange opfordret hende til at komme ud, men det er ikke lykkedes. Tredje dag hun er på afdelingen, er det rigtig godt vejr. Jeg har allerede været ude at gå med et par andre beboere på skift. Jeg spørger Anna om hun ikke lyst til at komme med ud at køre en tur, det vil hun rigtig gerne. Og vi traver en lille tur i det pragtfulde solskinsvejr. Efter turen er Anna meget godt tilpas, og vi aftaler, at hvis der er godt vejr en anden dag, så tager vi en ny køretur. Dette har vi gjort en del gange siden, og Anna nyder det lige meget hver gang. En ekstra bonus er også, at Anna efter disse køreture, har fået mere appetit og spiser godt når hun kommer hjem fra turen.

”Fællesskab

Levskvalitet

” Der kommer en henvendelse fra den trænende terapeut, som har haft et træningsforløb hos Børge. Børge har et ønske om at komme til gudstjeneste på det nærliggende plejecenter. Børge bor i plejebolig ved siden af plejecentret, 300-400 meter derfra, Børge vil gerne ud at gå, så vi går en tur op på plejecentret og holder en pause der, da jeg gerne vil være sikker på, at Børge kan gå den distance. Det går rigtig fint. Det gør vi tre uger i træk. Der er gudstjeneste om onsdagen. Jeg spørger til, om Børge har mod på selv at gå derop. Det vil han gerne, og hustruen vil gerne med. Hun har også været med ude at gå et par gange. Jeg kommer på et besøg ugen efter, for at høre om Børge har været til gudstjeneste. Det havde han. Der er en gudstjeneste samme uge, og den vil han gerne selv gå op til. Børge synes det er hyggeligt at komme op på Centret, for så får han snakket med nogle andre. Der er faktisk nogle, som han kender fra før i tiden, og Børge får et glimt i øjet, da han fortæller om det. På mine besøg sidder vi og snakker om andre ting. Der ligger en bog på bordet, og jeg spørger til, om Børge læser bøger. Det gør han. Han vil gerne læse om anden verdenskrig. Jeg spørger, om jeg må kontakte biblioteket ang. en bogbus. Det må jeg gerne. Bibliotekaren kom på besøg med en bog. Børge har hurtigt læst den, men synes at historierne fra den tid var lige hårde nok. Han ville egentligt afmelde det igen, men jeg spurgte, om jeg ikke måtte kontakte bibliotekaren og snakke med hende om det. Det måtte jeg gerne, da Børge havde læst bogen i løbet af få dage. Jeg snakkede med bibliotekaren om emnet og om flere bøger til Børge - måske nogen, der var knapt så tunge at læse.

”Jeg kan rigtigt godt lide at snakke... og at lytte til de forskellige historier andre har at fortælle. Men dette er en historie om at vide hvornår man skal tie stille. I projektet til demensafslastning kommer jeg hos ægteparret Kirsten og Poul. Poul er dement og har det bedst hjemme. Han ønsker ikke at komme udenfor hjemmet – ikke engang på besøg hos familien. Poul kan heller ikke forstå at Kirsten sommetider gerne vil hjemmefra. Ved mit første besøg i hjemmet hvor jeg kom for at fortælle om projektet var Poul meget afvisende. Inden jeg gik spurgte jeg Poul om jeg måtte komme igen hvis nu jeg var i området. Svaret var: ”Tja det kan du da så godt hvis du ikke har andet at lave...”

Ugen efter kom jeg og skulle være hos Poul en time mens Kirsten ville gå en tur. Jeg hilste på Poul og han brummede et svar hvorefter han sad i sin lænestol med den ene hånd for øjnene den næste time mens jeg sad og læste et ugeblad. Der blev først snakket da jeg sagde farvel. Men han sagde dog tak for besøget. Næste uge kom jeg igen en time og denne gang blev jeg mødt med et ”Nåhh det er dig”. Der blev heller ikke snakket, men Poul sad lidt mere afslappet.

Da jeg kom tredje gang fortalte Kirsten, at da hun havde fortalt Poul at jeg skulle komme svarede han: ”Det må hun gerne – bare hun ikke snakker hele tiden.”

Når jeg kommer i hjemmet nu hilser jeg på Poul hvorefter jeg sætter mig i lænestolen med avisen eller en god bog. En gang imellem rejser Poul sig og går hen til vinduet - og så følger jeg med. Så snakker vi lidt om haven, bilerne på vejen eller vejret. Efter en snak sætter vi os hen igen i behagelig stilhed. Poul takker altid for besøget og spørger om jeg snart kommer igen.

.....

”På vores demensafsnit, bor Peder som dagligt gerne vil gå udenfor plejehjemmet. I og for sig er det ok eftersom han har en GPS så vi kan finde ham igen. Han har bare til tider svært ved at finde ro og kan være rastløs. Men da alle beboere er færdige med deres morgenmad og sidder til formiddagskaffe i fællesrummet vælger jeg at læse et eventyr op af H.C Andersen. Imens jeg læser fornemmer jeg, at det giver en god ro og koncentration hos beboerne. Nogle lytter meget til fortællingen imens andre bare nyder roen og samværet ved bordet. Nogle få kommer ind i mellem med en lille bemærkning omkring historien eller et lille grin. Da jeg har læst færdig får vi os en snak om gamle dage og om H.C. Andersen . – Det var en god hyggestund som skabte en dejlig ro og overskud både for afdelingens beboere, men også for personalet.

Resten af dagen bliver Peder inde på afdelingen og en anden kvindelig beboer som ellers er meget vredladen er dejlig stille og rolig at snakke med.

”Den sociale dimension har i år inviteret borgere fra Hedensted, distrikt øst, sammen til hyggelig julespisning, sang og dans. D. 22/12 2014 holdte den sociale dimension julehygge for de borgere, der måtte have lyst til at dufte, smage og mærke julen, i hyggeligt samvær med andre borgere fra Hedensted. Julepynt og julemusik var klar da borgerne kom til dejlig julemad på Birkelund. Stemningen var god og efter sild, kål, kogt flæsk og pølse, blev der som traditionen byder, afsluttet med hjemmelavet risalamande. Alt maden blev lavet af køkkenet på Birkelund, så der duftede dejligt af jul. Efter maden blev der spillet julebanko og man kunne vinde flotte hjemmelavede juledekorationer. Stemningen og humøret var godt, med smil på folks læber. Efter maverne var blevet fyldt godt op, var der tid til lidt dans omkring juletræet og til slut kaffe og kage, hvis maverne ikke var for fulde.

En rigtig hyggelig juledag, hvor stemningen bestemt var til, at det skal gentages til næste år, hvor måske endnu flere vil have lyst til at få gode minder og komme i julehumør. En julegæst udtalte: ”Det er første gang i år, jeg har mulighed for at få julemad og dans om juletræet og først nu er det rigtig jull!”

”Efter succesen med julefrokosten inviterede Den sociale dimension til påskefrokost. Vi startede hele processen med at lave nogle fine indbydende påskeinvitationer, til de borgere der måtte have lyst til socialt samvær med andre borgere fra Hedensted. Vi afleverede personligt invitationerne til dem, der kunne have brug for de trygge rammer og motivationen til at tage det første skridt til at komme med. Mange af de borgere vi afleverede invitationerne personligt til, var lidt utrygge ved at skulle melde sig til en påskefrokost, hvor de ingen kendte. Men med støtte og tryghed i, at de kendte os, meldte flere personer sig til påskefrokosten. Vi kontaktede Hedenstedavisen for at få spredt budskabet om, at hvis man manglede noget socialt i sin hverdag og følte sig ensom, var der en mulighed for at gøre noget ved det. Vi brugte efterfølgende tid på at kontakte nogle af de borgere der ikke havde meldt tilbage, for at høre om de havde lyst til at komme med os og de andre borgere fra Hedensted. Borgerne fandt her ud af, at vi havde husket og tænkt på dem, og at vi lige præcis gerne ville have ham eller hende med. Denne tilgang gav pote og ekstra borgere meldte sig på til arrangementet.

Med 16 borgere der var spændte på at komme til påskefrokost, gik næste skridt i gang med at forberede et hyggeligt miljø til borgerne, med fokus på tryghed. Vi havde igennem processen fokus på, at det var for de borgere, der manglede noget socialt eller følte sig ensom og omgivelserne skulle passe til denne målgruppen.

Vi fandt et lokale der ikke var for stort på Birkelund og som vi havde mulighed for at låne. Der blev lånt påskepynt og pyntet op i hele lokalet, så ingen kunne være i tvivl om, at det var påske. Der blev arrangeret at en musiker ville komme og spille på harmonika, for at skabe en hyggelig stemning.

På selve dagen blev der sunget med på de fleste ældre sange og enkelte sange lagde op til armkrog og gyngende sang i kor. Maden var bestilt og lavet af køkkenet på Birkelund og den fyldte godt i maverne - skålene blev tomme. En gæst kom forbi og sang en vise til glæde for os andre, der sad og lyttede på de dejlige toner.

Der var god stemning, hygge og umiddelbart var rammerne trygge for borgerne, for en af gæsterne stod op foran alle os andre og fortalte et par anekdoter, som både fik smilet og grinet frem hos gæsterne. Snakken gik og ved kaffetid, 4 timer senere, gik snakken stadig da folk begyndte pænt at takke af. Flere efterspurgte næste arrangement, da det havde været en meget berigende dag for dem. En borger kom hen ved arrangementets afslutning, og takkede for den personlige invitation og for at vi havde motiveret hende til at komme med. Hun troede i første omgang ikke, at det var noget for hende eller at hun kunne snakke med de andre gæster. Det viste sig at være helt forkert og som hun sagde:

”Tak fordi du blev ved med at motivere og støtte mig til at tage med, det er bestemt ikke sidste gang jeg tager med til sådan et dejligt arrangement.”

En anden gæst udtalte:

”Hvor var det da godt jeg kom med, hvor har det været hyggeligt og de damer jeg sad ved siden af, ville gerne snakke med mig og måske vi skal mødes igen.”

Det var en dejlig og berigende dag for både gæster og personale, hvor der blev skabt nye bekendtskaber, minder og mod til forhåbentlig at tage næste skridt til, at komme ud af de sædvanlige rammer samt mindske ensomhed og inaktivitet.

”Nærhed

” På et tidspunkt kom jeg en aften om ugen for at være hos Carlo mens hustruen tog afsted. Når hun kom hjem så Carlo og jeg ofte tv. Hvis der var et program som hustruen synes var interessant blev hun glad hvis jeg kunne nå at se lidt med inden jeg skulle gå. Som hun sagde så er det lidt mere spændende at se et program hvis man kan snakke med nogen om det.

” Grethe er dement og er lige flyttet i ældrebolig efter hendes mand er død. Grethes søster bor i en anden ældrebolig i samme kvarter. De to søstre har ikke set hinanden længe, da den ene er i kørestol og den anden går med rollator og man derfor ikke har tænkt hun kunne klare den store gangdistance. Hjemmehjælperen foreslog, at vi måske kunne finde en måde, så de to søstre kunne være sammen. Grethe kunne selv gå med rollator over til sin søster. De var rigtig glade for at se hinanden og man kunne mærke, at de havde savnet hinanden. Grethes søster har lidt svært ved at kommunikere. Derfor tilbragte de bare lidt tid sammen og prøvede at kommunikere så godt som de kunne. Både Grethe og søsteren havde stor gavn af nu at kunne besøge hinanden.

” Ella er en dement dame. Hun har i lang tid klaret sig fint, med hjælp fra hjemmehjælpen. Hun har været i daghjemmet et par gange om ugen, men nu kan hun ikke længere rumme at komme der. Hun spiser heller ikke så meget mere og er begyndt at gemme maden forskellige steder. Den sociale dimension blev kontakt for at se om vi kunne hjælpe Ella de dage hvor hun ikke var i daghjemmet. Vi er kommet fast en gang om ugen for at spise frokost sammen med Ella. Da hun stoppede i daghjemmet begyndte vi at komme to gange om ugen. Ella spiser mere når der er nogen, der har tid til at spise sammen. Hun nyder rigtig meget at have selskab og nogen at snakke med. Vi har arbejdet på at få en spiseven eller en besøgsven til Ella, men Ella er pga. sin fremskredne demens for dårlig til at kunne få disse tilbud.

” Jens mistede sin hustru først på året. Da jeg mødte Jens var han i sorg og havde svært ved at komme hjemmefra. Han følte ikke han magtede det. Jeg besøgte ham et par gange, før jeg fortalte ham om de tilbud, der er i hans område.

Jens svarede lidt modstræbende, at: ”...Det kan da godt være jeg skal til at deltage i lidt af de aktiviteter der er, og til at komme lidt hjemmefra.”

I den sociale dimension Øst skulle vi, kort efter, arrangere Påskefrokost. Her ville vi selvfølgelig gerne have Jens med. Der skulle dog lidt overtalelse til, for at få ham med på ideen.

Jens tog med til Påskefrokosten og det var en kæmpe succes. Med tårer i øjnene udbød han: ”Hvor var det godt, jeg kom med til påskefrokosten. Det er jo så hyggeligt det her! Selv de to damer, jeg sad ved siden af, ville gerne tale med mig.” Jens talte rigtig godt med de andre deltagere ved påskefrokosten. Snakken gik gevaldigt - og det var dejligt, for Jens havde forinden bekymret betroet mig, at han var bange for at komme til at sige noget forkert.

Næste gang jeg kom og besøgte Jens havde han også været på besøg hos en gammel bekendt, og var begyndt at køre til vandet.

Med nogle gode samtaler og små kærlige puf, er Jens begyndt at komme lidt mere ud. - Og er også begyndt at tale om at hjælpe lidt til, på et af plejecentrene i sit område. De små samtaler nytter, så de ældre får øjnene op for, at der findes tilbud, de ikke vidste eksisterede, og at de også kan få noget ud af, at hjælpe andre når der er kræfter og overskud til det.

” Jeg er kommet hos Oda, en ældre dame, som før hun mistede sin mand i foråret 2014 lavede rigtig fin julepynt. Efter mandens død havde Oda, mistet lysten til at lave sin julepynt. ”Sikke noget smukt pynt du laver!” prøvede jeg. ”Njaa... det kan da godt være, jeg skal til at lave julepynt igen...” svarede Oda lidt tøvende. Næste gang jeg kom på besøg sad Oda bøjet over bordet og lavede julepynt. Der blev jeg bare så glad! ”Yes!” tænkte jeg. - Og så viste hun mig, hvordan hun gjorde, og Oda var rigtig glad for at være gået i gang igen.

Oda var ikke parat til at komme på Plejecentret, der er i nærheden af, hvor hun bor. Men da jeg så spurgte, om hun kunne tænke sig at komme på Plejecentret, for at undervise i julepyntfremstilling, sagde hun ”Ja, det kunne da være spændende!” Så det fik jeg arrangeret, med den åbne aktivitet. Eftermiddagen gik rigtig fint, og de der mødte op, syntes det var spændende, og ville gerne, at Oda kom igen, en anden dag, for at undervise. Snakken gik også gevaldigt, så Oda blev spurgt, om hun ikke ville komme til Juleamtam den næstkommende fredag. Oda blev glad for, og rørt over, at de lige frem inviterede hende til at deltage i klubben. Oda syntes det var en god eftermiddag, og glæder sig til næste gang hun skal over og undervise. Hun har også talt om, at starte på Plejecentrets åbne aktivitet.

